

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 Rs 170857 17 Rev
Banjaluka, 17.10.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to, Darko Osmić kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Davorka Delić kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca, D.R. iz B., zastupanog po punomoćniku, R.S., advokatu iz B., protiv tužene, Republike Srpske, za Ministarstvo ... PU RS, zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, Banjaluka, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 170857 16 Rsž 2 od 17.02.2017. godine, na sjednici održanoj dana 17.10.2017. godine donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 170857 15 Rs 2 od 16.09.2016. godine odbijen je zahtjev tužioca kojim je tražio: da se ponište, rješenje tužene broj 06/1.01/0202/125-2/12 od 04.03.2013. godine i rješenje Odbora državne uprave za žalbe broj 127-147/13 od 30.04.2013. godine; da se tužena obaveže, da ga vrati na rad, da mu isplati izgubljenu zaradu, na način pobliže opisan u presudi i uplati doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Istom presudom tužilac je obavezan da tuženoj, na ime troškova parničnog postupka, isplati 2.875,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 170857 16 Rsž 2 od 17.02.2017. godine žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca koji je u cjelosti odbijen prvostepenom presudom.

Po provedenom postupku, prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac bio radnik tužene na poslovima inspektora za terensku i kancelarijsku kontrolu sa visokom stručnom spremom, diplomiranog ekonomiste; da je protiv tužioca, tužena podnijela zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka dana, 27.07.2012. godine, zbog teže povrede radnih dužnosti iz člana

68. stav 2. tačka a) i b) Zakona o državnim službenicima, te člana 3. stav 1. tačka a) Uredbe o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti u republičkim organima uprave Republike Srpske, jer da je tužilac u periodu od 16.03.2012. godine do 22.03.2012. godine, u namjeri da stekne protivpravnu imovinsku korist, prilikom kontrolisanja preduzeća „B.n.“ d.o.o. B., sačinio zapisnik od 22.02.2012. godine, a potom dopunu zapisnika 16.03.2012. godine, kojim se obveznik tereti za dug i kamatu od 541.336,22 KM i koju dopunu zapisnika nije uručio ovlaštenom licu poreskog obveznika, već je nakon višestrukog insistiranja da se nagradi, u restoranu „R.“ u B., od osnivača poreskog obveznika, M.O. primio 500,00 KM i nije mu uručio dopunu zapisnika, čime je zahtijevao i primio poklon da u okviru svog službenog ovlaštenja ne izvrši radnju koju je trebao izvršiti; da je o pokretanju disciplinskog postupka obaviješten Sindikat tužene koji je dao svoje mišljenje; da je tužena 24.10.2012. godine zakazala raspravu zbog provođenja disciplinskog postupka protiv tužioca, te povodom toga pozvala tužioca i svjedoke; da se tužilac izjasnio na raspravi održanoj 24.10.2012. godine; da je nakon toga, Disciplinska komisija tužene donijela prijedlog odluke dana 04.02.2013. godine kojim je utvrdila disciplinsku odgovornost tužioca zbog teže povrede radne obaveze iz člana 68. stav 2. tačka a) i b) Zakona o državnim službenicima, te člana 3. stav 1. tačka a) Uredbe o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti u republičkim organima uprave Republike Srpske, поближе opisane u zahtjevu za pokretanje disciplinskog postupka i predložila izricanje novčane kazne sa zabranom napredovanja u službi; da je taj prijedlog odluke dostavljen direktoru tužene, koji je 05.02.2013. godine vratio prijedlog odluke Disciplinskoj komisiji da otkloni nedostatke, na način da predložena odluka povodom teže povrede radne obaveze mora da ima u vidu i generalnu prevenciju izrečene mjere, odnosno sankcije; da je Disciplinska komisija nakon ponovnog vijećanja donijela novi prijedlog odluke 15.02.2013. godine kojom je utvrdila disciplinsku odgovornost tužioca zbog teže povrede radne obaveze i predložila da mu se izrekne mjera prestanka radnog odnosa; da je rješenjem direktora tužene od 04.03.2013. godine utvrđeno, da tužiocu, zbog teže povrede radne obaveze iz člana 68. stav 2. tačka a) i b) Zakona o državnim službenicima, поближе opisane u zahtjevu za pokretanje disciplinskog postupka, se izriče prestanak radnog odnosa; da je tužilac protiv rješenja tužene od 04.03.2013. godine izjavio žalbu, te da je rješenjem Odbora državne uprave za žalbe od 30.04.2013. godine odbijena žalba tužioca, nakon čega je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 18.06.2017. godine; da je presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 K 139 921 12 K od 30.05.2012. godine tužilac oглашен krivim za krivično djelo primanje mita iz člana 351. stav 1. Krivičnog zakona RS zato što je u period od 16.03.2012. godind do 22.03.2012. godine u namjeri da stekne protivpravnu imovinsku korist, kontrolišući preduzeće „B.n.“ d.o.o. B. sačinio zapisnik 22.02.2012. godine, a zatim dopunu zapisnika od 16.03.2012. godine kojim se obveznik tereti za dug i kamatu u iznosu od 541.336,22 KM, koju nije uručio ovlaštenom licu poreskog obveznika, već nakon višestrukog insistiranja da se nagradi, kako ne bi postupio po sačinjenoj dopuni od 22.03.2012. godine u restoranu „R.“ u B. od osnivača poreskog obveznika, M.O. primio 500,00 KM i nije mu uručio dopunu zapisnika, čime je zahtijevao i primio poklon da u okviru svog službenog ovlaštenja ne izvrši radnju koju je trebao izvršiti, zbog čega mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 5 mjeseci.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, pa je stoga sudio tako što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluke nižestepenih sudova su pravilne.

Nije sporno, da je tužilac, kao radnik tužene na poslovima inspektora za terensku i kancelarijsku kontrolu sa visokom stručnom spremom, diplomiranog ekonomiste, bio državni službenik u smislu odredaba člana 2. stav 2. Zakona o državnim službenicima („Službeni glasnik Republike Srpske, broj 118/08).

Odredbama člana 67. Zakona o državnim službenicima je propisano, da je državni službenik disciplinski odgovoran za povrede radnih dužnosti.

Odredbama člana 68. stav 2. tačka a) i b) je propisano, da su teže povrede radne dužnosti neizvršavanje, nesavjesno, odnosno neblagovremeno izvršavanje radnih dužnosti ili naloga neposrednog rukovodioca (tačka a) i ponašanje koje šteti ugledu službe (tačka b).

Kod nespornih činjenica: da je pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 K 139 921 12 K od 30.05.2012. godine tužilac oglašen krivim za krivično djelo primanje mita iz člana 351. stav 1. Krivičnog zakona RS zato što je u periodu od 16.03.2012. godine do 22.03.2012. godine u namjeri da stekne protivpravnu imovinsku korist, kontrolišući preduzeće „B.n.“ d.o.o. B. sačinio zapisnik 22.02.2012. godine, a zatim dopunu zapisnika od 16.03.2012. godine kojim se obveznik tereti za dug i kamatu u iznosu od 541.336,22 KM, koju nije uručio ovlaštenom licu poreskog obveznika, već nakon višestrukog insistiranja da se nagradi, kako ne bi postupio po sačinjenoj dopuni od 22.03.2012. godine u restoranu „R.“ u B. od osnivača poreskog obveznika, M.O. primio 500,00 KM i nije mu uručio dopunu zapisnika, čime je zahtijevao i primio poklon da u okviru svog službenog ovlaštenja ne izvrši radnju koju je trebao izvršiti, zbog čega mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 5 mjeseci; da u disciplinskom postupku tužilac ničim nije doveo u pitanje izvršenje teže povrede radne obaveze na način, da je u periodu od 16.03.2012. godind do 22.03.2012. godine u namjeri da stekne protivpravnu imovinsku korist, kontrolišući preduzeće „B.n.“ d.o.o. B. sačinio zapisnik 22.02.2012. godine, a zatim dopunu zapisnika od 16.03.2012. godine kojim se obveznik tereti za dug i kamatu u iznosu od 541.336,22 KM, koju nije uručio ovlaštenom licu poreskog obveznika, već nakon višestrukog insistiranja da se nagradi, kako ne bi postupio po sačinjenoj dopuni od 22.03.2012. godine u restoranu „R.“ u B. od osnivača poreskog obveznika, M.O. primio 500,00 KM i nije mu uručio dopunu zapisnika, čime je zahtijevao i primio poklon da u okviru svog službenog ovlaštenja ne izvrši radnju koju je trebao izvršiti, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da je tužilac učinio težu povredu radne obaveze iz člana 68. stav 2. tačka a) i b) Zakona o državnim službenicima.

Kako je odredbama člana 70. stav 1. tačka b) Zakona o državnim službenicima propisano, da se za povrede radnih dužnosti iz člana 68. stav 2. ovog zakona državnom službeniku može izreći disciplinska mjera prestanka radnog odnosa, pravilnom se ukazuje odluka tužene, kojom je tužiocu izrečen prestanak radnog odnosa zbog teže povrede radnih obaveza.

Stoga su pravilne i odluke nižestepenih sudova, kojima je odbijen zahtjev tužioca da se ponište odluke tužene o prestanku radnog odnosa, te da se tužena obaveže da ga vrati na rad i isplati mu neisplaćene plate za određeni period.

Ovakav zaključak se ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima, da predstavnik Sindikata nije učestvovao u radu Disciplinske komisije, te da nije dobio poziv za raspravu u disciplinskom postupku, niti je učestvovao u radu Disciplinske komisije kada je ponovo odlučivala.

Ovo stoga, što je odredbama člana 16. Uredbe o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti u republičkim organima uprave Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 104/09 – u daljem tekstu Uredba) propisano, da je Komisija obavezna da zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka sa potrebnom dokumentacijom dostavi nadležnom Sindikatu, radi pribavljanja mišljenja, te da Komisija uzima u obzir mišljenje koje se dostavlja u roku od 8 dana.

Drugim riječima, Disciplinska komisija nije imala obavezu da Sindikat poziva na raspravu u disciplinskom postupku protiv tužioca, već obavezu da zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka sa potrebnom dokumentacijom dostavi nadležnom Sindikatu radi pribavljanja mišljenja, što je i učinila.

Takođe su neosnovani revizioni prigovori, da Disciplinska komisija nije postupila u roku iz odredaba člana 30. Uredbe, jer da je rasprava u disciplinskom postupku protiv tužioca zaključena 24.10.2012. godine, a da je prijedlog odluke Disciplinska komisija sačinila 04.02.2013. godine.

Ovo stoga, što iz odredaba člana 30. Uredbe ne proizilazi rok u kojem je Disciplinska komisija dužna da dostavi prijedlog odluke, nakon što je zaključila raspravu i povukla se na vijećanje.

Kako je odredbama člana 37. Uredbe propisano, da rukovodilac organa, a nakon što primi prijedlog odluke, ima ovlaštenja da vrati prijedlog odluke Disciplinskoj komisiji, radi otklanjanja eventualnih nedostataka i dopune prijedloga, krajnje su neosnovani revizioni prigovori, da je Disciplinska komisija pogrešno postupila, kada je novim prijedlogom odluke, a nakon što joj je raniji prijedlog odluke vraćen na dopunu, predložila novu disciplinsku mjeru protiv tužioca, tj. da mu zbog teže povrede radne obaveze prestane radni odnos.

Obzirom da je tužilac u toku disciplinskog postupka odustao od provođenja predloženih dokaza, neosnovano se revizijom ukazuje da mu nije data mogućnost da u disciplinskom postupku provede dokaze.

Kako tužilac, prilikom saslušanja u disciplinskom postupku, nije doveo u pitanje izvršenje teže povrede radne obaveze, na način pobliže opisane u prijedlogu za pokretanje disciplinskog postupka, takođe su neosnovani revizioni prigovori, da je tužena donijela odluku o disciplinskoj odgovornosti tužioca na osnovu činjenica na kojima je zasnovana presuda ishoda u krivičnom postupku protiv tužioca.

Slijedom datih razloga, nameće se zaključak, da se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, a kako ista nije zahvaćena ni nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnsoti, valjalo je primjenom člana 248. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić

